

“Trăiți ca oamenii liberi,
dar nu ca și cum ați avea
libertatea drept
acoperământ al răutății, ci
ca slujitori ai lui
Dumnezeu” (I Petru 2, 9)

Parohia ortodoxă română “Sfântul Dumitru” (New York City) Buletin parohial

Nr. 36 / 2023 Buletin trimestrial

De unde apărut Biblia?

Mulți cred că Sfânta Scriptură a apărut ca un fulger din cer. Realitatea este, însă, mult mai complexă – Dumnezeu acționează în cotidian cu mult mai multă înțelepciune și iubire în inimile sfinților Săi pentru a-i mântui, evitând să le calce în picioare libertatea, trăsându-i în mod magic cu Sfânta Scriptură. Vedeți mai jos de unde a apărut Biblia.

Majoritatea creștinilor iau Biblia ca pe „un dat”. E o carte mare, plină de istorie importantă și teologie, care este critică pentru creștinism. Și toți creștinii o privesc ca pe o sursă a doctrinei și identității creștine.

Dar de unde a apărut Biblia?

A fost pur și simplu scrisă de mână de profeții Vechiului Testament și de Apostolii Noului Testament? Compilată într-un singur manuscris și apoi trimisă la editură, așa încât fiecare să aibă propria Biblie? Nu, nu așa s-a petrecut.

Vechiul Testament

A durat sute de ani pentru compunerea multelor părți de text pe care colectiv le numim „Vechiul Testament”. Cărțile Vechiului Testament nu sunt rezultatul unui singur autor, precum Moise, așezat la masă și creând un text care apoi a fost copiat perfect și lăsat moștenire generațiilor următoare. Aceste texte erau de fapt folosite de poporul lui Israel vreme de secole, iar o parte din acea folosire includea și operațiuni de editare – adăugiri sau modificări.

În cele din urmă însă, aceste scrieri au format un canon, o listă aprobată care era folosită la slujirea rituală, citire și teologie. Deci canonul este rezultatul unui îndelungat proces de folosire de către comunitate. Canonul este astfel o colecție de texte care au ajuns să exercite o autoritate într-o anumită comunitate religioasă.

Și ca lucrurile să fie și mai complexe, grupuri separate de evrei au format canoane separate ale VT.

Dar, un anumit canon a fost primit de creștini, nu-i așa? De fapt, nu.

Ortodoxii, catolicii și protestanții, toți au canoane ușor diferite ale VT. Iar majoritatea protestanților folosesc un canon mai scurt al VT, care a apărut în timpul Reformei din sec. XVI sau mai târziu, în funcție de regiune.

De unde a apărut Biblia: Noul Testament

Deci de unde a apărut Noul Testament? Acele 27 de cărți au fost scrise într-un interval mult mai scurt, doar câteva decade, și de asemenea nu prezintă multe semne de editare față de manuscrisele cele mai vechi. De fapt, textele Noului Testament sunt cele mai bine documentate texte de orice fel, din lumea antică. Deci le putem lega cu mult mai mare încredere de autorii ale căror nume le poartă, deși unii cărturari nu sunt de acord. Deci, când Sf. Ap. Ioan a scris Apocalipsa, ultima carte a NT, a trimis-o împreună cu celelalte 26 de cărți la o editură, ca să facă copii pentru fiecare? Nu, nu așa s-au petrecut lucrurile.

Amintiți-vă – cărțile Noului Testament au fost scrise pentru oameni diferiți și cu scopuri diferite. Nu au început să circule împreună ca o singură carte. De fapt, nicăieri în acele cărți nu apare vreun “Cuprins”. Sau o declarație că ar trebui să existe un așa-numit „Nou Testament”. Iar când Apostolii se referă la “Scripturi”, aproape de fiecare dată înțeleg Vechiul Testament.

Evoluția Noului Testament

Diferitele texte ale Noului Testament au început să fie date din mână-n mână și citite cu voce tare în biserici. Au început să fie copiate, iar comunitățile bisericesti au început în cele din urmă să compileze colecții cu aceste texte.

Epistolele Sf. Pavel au început să circule adunate împreună într-o colecție la începutul sec. II și cele 4 Evanghelii au fost puse împreună pe la mijlocul aceluiași secol. Dar canonul Noului Testament de 27 de cărți, așa cum îl știm acum, a apărut abia după câteva secole. Cea mai veche listă care se potrivește exact cu cea pe care majoritatea creștinilor o folosesc azi, ortodocșii, catolicii și protestanții, a fost scrisă în anul 367 de Atanasie, episcopul orașului Alexandria din Egipt.

El a trimis o scrisoare către bisericile din eparhia sa, pentru a le înștiința care cărți pot fi citite în acele biserici. Și a mai trecut probabil vreo 100 de ani până când majoritatea creștinilor foloseau în mod expres aceeași listă.

De unde a apărut Biblia?

Nu a fost ca și cum autorii și-au scris pur și simplu cărțile și acestea au circulat. Textele Bibliei au apărut dinăuntrul comunităților care le verificau pe baza credințelor și practicilor pe care deja le aveau. Și în unele cazuri chiar adaptându-le acelor credințe și practici, mai ales practica citirii Scripturii cu voce tare în timpul slujbelor. Mai mult, unele din cele mai bune manuscrise antice sunt lecționare, colecții întocmite pentru a fi citite în biserică.

Vechiul Testament a apărut dinăuntrul comunității Vechiului Legământ al poporului Israel. Noul Testament a apărut dinăuntrul comunității Noului Legământ al Bisericii Creștine. Ambele comunități au existat înaintea acelor texte. Sub inspirația lui Dumnezeu, ambele comunități le-au scris, le-au interpretat și le-au transmis prin credință, în Tradiție, de la o generație la alta. Deci, în acest fel a apărut Biblia.

Biserica este mai presus de Sfânta Scriptură

Trebuie să înțelegem că, cu toate că Sfânta Scriptură are un loc central în credința noastră, cu toate acestea, perfecțiunea este Hristos și trupul Său care este Biserica.

Posibil ca mădulele acestui trup să fie limitate întru cunoștința lor, însă Trupul tainic al lui Hristos care este Biserica este perfect.

Mântuitorul nu a scris Sfânta Scriptură

Pentru a arăta că mântuirea provine din ascultarea trăitoare prin unitatea Bisericii în Hristos, și nu din cunoștința rațională sau din autoîncrederea în capacitatea de interpretare a minții noastre, Mântuitorul nu a scris nimic. Dacă Domnul ar fi dorit să pună o carte mai presus de consensul Sfinților Părinți care Îl poartă pe Hristos în inimile lor, atunci Mântuitorul ar fi scris – sau ar fi apărut într-o epocă precum a noastră în care mijloacele de comunicare în masă ar fi permis atribuirea fără probleme a învățaturii Domnului. Sau chiar mai mult: Dumnezeu atotputernic fiind, ar fi zis pietrelor atunci, în epoca aceea, nu să se facă pâini ci calculatoare în rețea pe care să-și poată promova aparițiile în direct.

Și totuși, Mântuitorul nu a făcut așa ceva – nu a scris nimic și nici măcar nu a dat poruncă directă ucenicilor Săi în timp ce trăia ca să scrie ceea ce El dicta. Primele cărți ale Noului Testament au fost scrise la aproximativ 40 de ani de la Înălțarea Domnului. Și aceasta pentru a accentua faptul că fără consensul Sfinților Părinți suntem pierduți. Consensul Sfinților Părinți au fost cei care au alcătuit Sfânta Scriptură și nu invers.

Sfânta Scriptură a evoluat în timp

Biblia este un rod al Sfintei Tradiții și nu invers. Amintim că Biblia este o culegere de cărți – „ta biblia” în greacă înseamnă „cărțile” – care nu a existat pe vremea când Mântuitorul trăia pe pământ.

Cuprinsul acestei culegeri s-a stabilizat abia la anul 367 într-o scrisoare a Sf. Athanasie cel Mare care a fost acceptată de către consensul Bisericii și s-a oficializat formal abia la 692 de către Sfinții Părinți de la sinodul Quinisext – deci la sute de ani de la înălțarea Domnului la cer. Până la acea dată anumite cărți erau incluse în canonul Noului Testament iar altele nu – numărul acestora varia în timp și în funcție de arealul geografic la care ne referim.

Un alt argument, în favoarea faptului că Biserica este mai presus de Sfânta Scriptură este neincluderea în canonul Noului Testament de către Biserica timpurie a uneia, două sau chiar trei Evanghelii – Evanghelia Nazarenilor, de exemplu (dincolo de „evangheliile” apocrife), evangheliile pierdute din care ne-au rămas doar citate la unii dintre scriitorii bisericești. De asemenea, Biserica nu a inclus cel puțin una – către Corinteni după cum însuși Sf. Ap. Pavel notează – sau mai multe epistole (alta către Corinteni, posibil către Laodiceni) a Sf. Ap. Pavel, autorul cu cea mai mare pondere în Noul Testament.

„Greșeli” în Biblie

Legat de aceasta, datorită faptului că Biserica este mai presus de Biblie, acceptăm ce spune Biserica să acceptăm, chiar dacă există în cărțile sfinte anumite greșeli omenești, care însă nu împieteză la mântuirea noastră. Aceasta a făcut-o în mod special Harul Duhului Sfânt pentru a nu idolatriza Scriptura ca Dumnezeu, ci a ne supune Sfinților Părinți care ne tâlcuiesc Scriptura. Cea mai reprezentativă „greșeală” care ilustrează acest lucru, este cea de la Matei 27,9: *Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul, care zice: „Și au luat cei treizeci de arginți, prețul Celui prețuit, pe care L-au prețuit fiii lui Israel,”* – „greșeala” Sf. Ap. Matei este că această proorocie este la Zaharia 11,12-13 și nu la Ieremia.

De ce s-a întâmplat asta? Ca să ne smerească Dumnezeu și să avem nădejdea întâi la Duhul cel Sfânt ce este viu în și prin cei mai de dinainte de noi. Să socotim sfântă Biblia însă Biblia nu este Dumnezeu. Astfel, știm că de vreme ce Biserica a spus astfel, noi ne supunem și ne aflăm mântuirea, pentru că noi credem în perfecțiunea lui Hristos și în ceea ce spune trupul Său, Biserica, însușit de Duhul Său cel Sfânt.

Cea mai mare problemă, însă, este tâlcuirea Scripturii care se face numai în duhul Sfinților Părinți. Mulți înșelați s-au dus în iad cu Scriptura în mână, bazându-se pe crezământul minții lor. Pentru că Scriptura vorbește de realități cerești față de care noi suntem departe datorită căderii noastre, este imperios necesar să ascultăm de cei mai luminați decât noi în problemele duhovnicești, mai ales în modul de tâlcuire a Sfintei Scripturi.

Biserica adevărată este Biserica lui Hristos care lucrează prin cei ce s-au unit cu El și nu Biserica Scripturii.

(text preluat de pe site-ul www.chilieathonita.ro)

Depresia - un strigăt de ajutor

Despre depresie aproape oricine ar putea spune ceva, pentru că este atât de frecventă și marea majoritate am simțit, măcar o dată în viață, atingerea ei. Depresia este o boală a sufletului care se reflectă în trup, este strigătul sufletului, venit din nevoia primară de sens, de adevăr, de iubire, de stabilitate și siguranță clădită pe ceva real, care nu se schimbă cu timpul, societatea sau cu oamenii din viața noastră, și care nu se pierde prin moarte.

Poate mai puțin cunoscut este faptul că despre depresie se vorbește de peste 2000 de ani, prezența stărilor depresive fiind semnalată în scrierile biblice, în poemele lui Homer, în tragediile lui Sofocle și Eschil. Hipocrate descria melancolia ca o tulburare a sistemului umoral, iar Araeteus de Capadocia (50-130 e.n) ca o „*teamă a sufletului care*

se fixează într-o cugetare nelămurită, fără febră și furie, cu tristețe, descurajare, insomnie și pierderea somnului reconfortant (...), iar într-un stadiu mai avansat pacienții se plâng de inutilitate și își doresc moartea”. În puține cuvinte avem chiar din Antichitate o descriere sugestivă care, deși a fost completată cu mii de alte noi informații, în esență, ca simptomatologie, se regăsește în cuvintele celebrului medic, care este totodată și primul care a presupus, în mod genial, că melancolia și mânia sunt faze ale aceleiași boli.

Cum se ajunge la depresie?

Termenul „**depresie**” provine din latinescul *depressio*, *-onis*, care înseamnă „coborâre”, „cufundare”, „afundare”, descriind sentimentul de apăsare a sufletului, de cădere, de năruire a idealurilor și de scufundare, pe care le trăiește acut cel întristat. Încercând o prezentare dificil de sintetizat, dat fiind volumul de informații, întrebarea care se ridică vizează primar **cauzele depresiei**. Acestea merg de la modificările neurotransmițătorilor și ale reglării neuroendocrine, până la tulburările de bioritm, factorii genetici, bolile organice acute sau cronice cerebrale sau extracerebrale, evenimentele de viață, psihotraumele. De asemenea, se poate vorbi de o **vulnerabilitate la boală**, privită ca o rezultată dintre factorii genetici, influențele din perioada intrauterină, perinatală, precum și a factorilor psihosociali cu potențial nociv, care acționează mai ales în primii ani de viață.

În urma investigațiilor pacientului depresiv, se constată o diminuare a capacității de relaționare și comunicare cu semenii, precum și a celei de a-și putea găsi singur motivația interioară și bucuria de a trăi. De asemenea, aceste persoane au o predilecție pentru a observa doar partea negativă a evenimentelor trăite, fenomen cunoscut ca „dependență” de nefericire. O altă cauză, ceva mai puțin discutată, este legată de tendința aproape generală a persoanelor de a se confunda dureros cu povestea vieții proprii și cu faptele personale, cu predilecție cele negative.

Vindecarea furiei îndreptate spre interior

Drumul spre libertatea de durere, spre vindecarea furiei îndreptate spre interior, trece prin înțelegerea faptului că **eu nu sunt povestea mea**. Ea face parte din mine, o pot integra și pot să-i accept darurile care vin chiar și din cele mai mari traume, dar, în esență, **eu sunt eu**. Astfel ne apropiem de tratament care este aproape la fel de complex ca și boala, de durată, cuprinzând de la medicația antidepresivă, la metode variate de terapie de suport și de cunoaștere personală. Aș înclina să accentuez importanța tehnicilor de autocunoaștere (prin art-terapie sau drama-terapie, de exemplu), deoarece starea de depresie maschează și este generată de o lipsă, un gol sufletesc care se ascunde în spatele factorului declanșator. Prin artă, aceste dureri ies mai ușor la suprafață și sunt chiar firesc exprimate, o explicație fiind și aceea că în timpul procesului creativ emisfera dominantă este cea dreaptă, emisferă care răspunde de partea imaginativă, eliberată de control, limite și norme, a minții umane.

Tratamentul cu funcțiile cele mai căutate în depresie

Într-o viziune holistică, **depresia este o boală a sufletului care se reflectă în trup, este strigătul sufletului: „nu vreau să trăiesc fără Dumnezeu!”**, un strigăt venit din nevoia primară de sens, de adevăr, de iubire, de stabilitate și siguranță clădită pe ceva real, care nu se schimbă cu timpul, societatea sau cu oamenii din viața noastră, și care nu se pierde prin moarte. Această nevoie bazală, încălcată aparent constant prin evenimentele schimbătoare și stresante ale vieții noastre, se manifestă prin durerea numită depresie, care, privită corect, este un strigăt de ajutor, o chemare de trăire vie și de conectare la partea adevărată din noi. De aceea, Tainele Bisericii, Spovedania, Împărtășania, chemarea Duhului Sfânt, reușesc să fie tratamentul care are calitățile cele mai căutate astăzi și anume să se adreseze direct cauzei, și prin asta efectelor, să fie gratuit și să ajungă pentru toți.

Părinții pustiei, despre deznădejde

Părinții filocalici vorbeau despre un drac al întristării care încearcă să-i prindă pe oameni în mreaja lui. Unul dintre cei care amintesc despre aceasta e Evagrie Ponticul, din ale cărui scrieri cuprinse și în Filocalia I am extras rândurile care urmează: *„Toți dracii fac sufletul iubitor de plăceri; numai dracul întristării nu primește să facă aceasta, ci el ucide gândurile celor ce au început această viațuire, tăind și uscând prin întristare orice plăcere a sufletului, dacă e adevărat că oasele bărbatului trist se usucă. Dacă acest drac războiește pe un monah cu măsură, îl face încercat, căci îl convinge să nu se apropie de nimic dintr-ale lumii acesteia și să înlăture toată plăcerea. Dar dacă stăruie mai mult, naște gânduri care sfătuesc pe monah să-și ia viața, sau îl silesc să fugă departe de locul unde petrece. Acest lucru l-a gândit și l-a pățimit dreptul Iov fiind asuprit de acest drac. «De aș putea, zice, să mă omor, sau pe altul să rog să-mi facă mie aceasta.» Simbol al acestui drac este sălbăticiunea numită năpârcă, a cărei fire se arată prietenoasă, însă al cărei venin covârșește veninul celorlalte fiare, ba dacă e primit fără măsură, omoară și animalul însuși. Acestui drac i-a predat Pavel pe cel ce a făcut nelegiuire în Corint. De aceea și scrie cu râvnă Corintenilor, zicând: «Arătați-i dragoste, ca nu cumva să fie înghițit unul ca acesta de o întristare mai mare». Dar duhul acesta, care întristează pe oameni, știe să se facă și pricinuitor de bună pocăință. De aceea și Sfântul Ioan Botezătorul îi numea pe cei ce erau străpunși de duhul acesta și alergau la Dumnezeu «pui de năpârca», zicând: «Cine v-a arătat vouă să fugiți de mânia ce va să vie? Faceți, deci, roade vrednice de pocăință; și să nu vi se pară a grăi întru voi: «Părinte avem pe Avraam». Căci oricine a urmat lui Avraam, și a ieșit din pământul și din neamul său, s-a făcut mai tare decât dracul acesta.»*

Iar Sfântul Ioan Casian spune că *„atunci când duhul acesta viclean tabără asupra sufletului și-l întunecă în întregime, îi pricinuieste scârbă față de toate lucrurile și față de însăși făgăduința vieții”*. De asemenea, Sfântul Ioan Casian dă un remediu: *„întristarea se tămăduiește prin rugăciune, prin nădejdea în Dumnezeu, prin cugetarea la cuvintele cele dumnezeiești și prin petrecerea cu oamenii cuvioși”*.

(Dr. Andreea Hefco; text preluat de pe site-ul www.doxologia.ro)

Pildă de folos

Despre milostenie

Odată un țăran a auzit la biserică pe preot spunând că dacă dai milostenie, vei primi însutit de la Dumnezeu. Când s-a întors acasă s-a înțeles cu femeia sa să dea milostenie singurul bou pa care-l avea, iar Dumnezeu le va da 100 de boi pentru această faptă bună. Nu a șovăit deloc să-și dea boul, având deplină încredere în Dumnezeu.

Așadar a dat boul și aștepta răsplata de la Dumnezeu. Timpul trecea, dar boii nu mai veneau. Într-o dimineață a hotărât să urce pe muntele din vecinătate ca să-L afle pe Dumnezeu și să-L întrebe când îi va da cei 100 de boi, așa cum a auzit în predica preotului.

Urcând pe munte a întâlnit un pustnic, care l-a întrebat: – Unde mergi? – Merg să-L caut pe Dumnezeu și să-L întreb când îmi va da cei 100 de boi pentru milostenia pe care am făcut-o.

– Când Îl vei găsi, i-a spus pustnicul, întreabă-L și despre mine. Spune-I că de patruzeci de ani sunt în munte și trăiesc pustnicește: Oare am dobândit Împărăția Cerurilor?

– Desigur, a răspuns țăranul și și-a continuat drumul său.

Puțin mai sus a întâlnit un bătrân cu barbă albă, care l-a întrebat:

– Pe cine cauți? – Am auzit în biserică că de fac milostenie, voi primi însutit de la Dumnezeu. Acum Îl caut pe Dumnezeu ca să-mi spună când mă va răsplăti pentru milostenia mea.

– Întoarce-te la casa ta și sapă sub copacul din curtea ta și vei afla un urcior cu galbeni. Nu spune nimănui despre acesta, ci numai continuă să ajuți lumea și nu vei duce lipsă de nimic în viața ta.

– Îți mulțumesc, Gheronda. Dar mai am ceva să-ți spun. În timp ce veneam să te aflu, am întâlnit un pustnic care mi-a cerut să te întreb dacă după patruzeci de ani de asceză și nevoițe duhovnicești a dobândit în cele din urmă Împărăția Cerurilor.

– Să-i spui aceluși pustnic că și alți patruzeci de ani de va șede în munte, tot nu va dobândi Împărăția Cerurilor. Acestui pustnic îi dau de patruzeci de ani câte un posmag în fiecare zi, însă astăzi, știind că vei veni tu, i-am dat doi posmagi, unul pentru el și unul pentru tine. Însă el, în loc să-ți dea ție unul, i-a ținut pe amândoi pentru sine, fără să aibă încredere în Mine. Tu însă, fără șovăire, ai dat boul, crezând în ceea ce ai auzit în biserică.

Sfântul Ioan Gură de Aur: *“Cu un bănuț dăruit, poți cumpăra cerul. Nu fiindcă cerul ar fi atât de ieftin, ci fiindcă Dumnezeu este atât de plin de iubire. Dacă n-ai nici măcar acel bănuț, atunci dă un pahar cu apă rece!”*

DIN VIATA PAROHIEI

Botezuri

Eduard, fiul lui Eugeniu și Diana Vition
Violeta Ioana, fiica lui Liviu Grigore și Yang Jiuen
Emily Alexandra, fiica lui Georgian Cibu și Kiyooka Haruka

Parastase & pomeniri

John și Simona Bindela, parastas pentru tata Andrei
Florentina Cornelia Anghel, parastas pentru părinți, Arsenie și Rada
Maria Ciugulea, parastas pentru părinți
Sanda Bogdan, parastas pentru mama Aurelia și cei din familie
Teodor & Carmen Nastu, parastas pentru fiica Diana Maria
Filip și Ruxandra Balasov, parastas pentru mama Gabriela
Cristian & Luminița Culețu, parastas pentru fiul Filip și cei adormiți din familie
Eugenia Grabovan, parastas pentru cei adormiți din familie

Situația financiară Ianuarie-Iunie 2023

Venituri: **79,972\$**

Cheltuieli curente: **89,924\$**

Alese mulțumiri se cuvin celor care au donat mesele de Florii și Sfinții Constantin și Elena: Violeta & Hristu Sunda, Rodica Petrișor, Florentina Anghel, Martin & Corina Cotenescu, Stela Mila, Carmen Fenghea, Ianula Bațu, Ratia Culețu.

Mulțumim celor care fac donații sub formă de pledge lunar: Dr. Cornel & Nina Dumitriu, Dumitru & Victoria Ionescu, Gabriela Miller, Cornelia Bațu, Petrina Dawson, Hristu & Violeta Șunda, Sanda Bogdan.

Mulțumim tuturor celor care au făcut donații în produse pentru Florii și Paști:

- * Olimpia & Cătalın Manole, dimpreună cu copiii Isabela și Christopher; Teodor & Carmen Nastu: crucile din frunze de palmier la Florii, mielul din noaptea învierii și alte produse de pentru agapa din noaptea Învierii (în memoria Dianei);
- * Rodica Petrișor, Luminița & Cristian Culețu, Violeta & Hristu Șunda pâinea & vinul;
- * Mariana Șoitu, Marilis & Robert Panullo: coroana pentru Joia Mare și ornamentele de flori din Vinerea Mare și ziua de Paști;
- * Dumitru Babu: apa pentru sala socială;
- * Mariana Vasu, Rodica Petrișor, Violeta Șunda, Luminița Culețu: lumânările pentru Înviere.

Mulțumim familiei Marilis Șoitu & Robert Panullo și Mariana Șoitu pentru **cadoul făcut copiilor din parohie de Ziua copilului** prin aducerea clown-ului Silly Billy.

Mulțumim celor care au contribuit la înlocuirea scaunelor din biserică: Veronica Minciuna, Corneliu Tatu, Mihai Popa, Cristian & Luminița Culețu, Dr. Daniel Dănilă, Gabriela Miller, Viorelia & Ilie Socol, Sanda Bogdan, Dr. Ilmana Fulger, Simion & Rodica Boncu, Maria Brâncoveanu & Viorel Popescu.